

Snaha zotrvať

Iveta Čavojská Chudá

Iveta Čavojská-Chudá

SNAHA ZOTRVAŤ

PREDSLOV

Tento príbeh odкрýva okrem imaginárnych, aj veľa pravdivých udalostí, teda situácií, ktoré sa skutočne odohrali.

Uvedené kúpeľné oblasti sú zmenené, a to z toho dôvodu, aby nenastala situácia, kedy by si ľudia mohli myslieť, že za zlé zážitky v kúpeľoch je nejakým spôsobom zodpovedné práve kúpeľné stredisko.

Taktiež mená viacerých postáv sú zmenené, aby oni a ich rodinní príslušníci nemali potrebu vyvolávať kvôli mojej publikácii rodinné, alebo spoločenské nezhody.

PROLÓG

Keď pred niekoľkými rokmi lekárka zistila, že v čom spočíva Júliin zdravotný problém, tak jej zároveň aj poradila, že nebude stačiť pre jej terapiu iba medikamentózna liečba, ale že bude veľmi vhodné a potrebné navštevovať aj rehabilitačné zariadenia.

„Ja mám ísť do kúpeľov?“ spýtala sa vystrašená.

„To neprichádza do úvahy! Ja mám dve malé deti ktoré ma potrebujú. Kvôli nim pracujem zatiaľ iba na polovičný úväzok. Muž chodí do práce a doma s deťmi som iba ja. Kto by sa mi o ne postaral?!“ Takto otvorene zareagovala na lekárkine odporúčanie.

Po tejto jej reakcii odborná doktorka pár rokov kúpele ani len nepripomínala.

No po pretrvávajú a zhoršovaní sa zdravotného problému a pri ďalšej kontrole jej podlomeného zdravia u spomínanej lekárky, na ňu táto spustila autoritatívnym slovným prejavom.

„Myslite už konečne aj na seba! Kto sa bude starať o vaše deti , keď váš zdravotný stav bude už nezvládnuteľný! Potom bude už neskoro vraviť mala som poslúchnuť a do tých liečební som predsa len mala chodiť!“

Takýmto, nie moc príjemným spôsobom na Tichú odborná diplomovaná lekárka s titulom nie iba pred menom, ale aj za priezviskom ku ktorej chodila na pravidelné kontroly, ešte nikdy pred tým slovne nezaútočila. Vždy bola veľmi milá a ohľaduplná. Z tohto jej nečakaného výstupu teda pochopila, že do tých kúpeľov pre jej dobro budem musieť ísť. Nie preto že by ju lekárka do toho nútila, ale preto, že aj sama uznala že

skutočne potrebujem aspoň skúsiť týmto spôsobom zlepšiť svoj, nie práve lichotivý zdravotný stav.

A tak sa konečne odhodlala a podala si žiadosť na kúpeľnú liečbu, ktorej výber nechala na oprávnených, pretože v tej dobe ona vôbec nevedela, že je možnosť vybrať si z viacerých možností uvedených konkrétnou zdravotnou poisťovňou miesto kúpeľného pobytu, podľa vlastného želania.

Po nejakej dobe jej prišla domov poštová zásielka kde bolo napísané, že kúpeľný pobyt oslovení vybrali v meste Glória s udaním presného dátumu v dĺžke trvania dvadsať jedna dní.

Po prečítaní týchto pokynov si uvedomila, že deň nástupu je až príliš blízko a že skutočne budem od svojich milovaných detí a svojho manžela odlúčená na celé tri týždne.

Do dnešného dňa jej deti nepotrebovali navštevovať hromadné školské stravovanie a ani tomu prislúchajúcu skupinu žiakov, pretože Júlia bola od narodenia prvého syna v domácnosti a o svoje deti sa s veľkou radosťou v tomto smere vždy starala vlastne sama. Do zamestnania ktoré mala veľmi rada chodila po materskej dovolenke iba na štvorhodinový pracovný čas a na plný úväzok sa má vrátiť o jeden mesiac neskôr, než príde z kúpeľného pobytu domov.

Lenže keď sa blížila situácia, kedy svojim deťom nemohla každodenne zabezpečovať to, na čo boli zvyknuté, tak využila najlepšiu možnú alternatívu a svoje deti prihlásila tam, kde bolo treba. Preto prvé čo spravila bolo to, že oboch svojich synčekov bola prihlásiť kompetentnej osobe, ktorá mala v danej škole túto záležitosť na starosť, aby týmto spôsobom zabezpečila svojim deťom pravidelný a teplý obed počas pracovného týždňa. Zároveň dala na známosť triednej pedagogičke ich mladšieho syna osobne a aj svojim podpisom na určený školským zariadením predpísaný doklad s presným časovým harmonogramom aj s názvom záujmových činností, ktoré

Danielko ako súčasť výchovy mimo vyučovania navštevoval aby sa nestalo, že by ho dozerajúca osoba majúca v tomto ohľade právomoc neuvolnila na jeho obľúbené a nimi, teda rodičmi vopred vyplatené záujmové krúžky, navštevujúce počas voľného poškolského obdobia, kedy by mal inak tráviť čas iba v školskej družine. Tento overený dokument bol potrebný k tomu, aby mohol ich synček každý pracovný deň v týždni mimo časového obdobia svojich krúžkov, navštevovať hneď po ukončení vyučovania školskú skupinu, aby bola o neho zabezpečená starostlivosť po vyučovaní tak, že strávi poobedie v prvom rade pod konkrétnym pedagogickým dozorom a aktivitami ktoré škola v tomto smere ponúkala.

Vyzdvihnutie jej mladšieho chlapca zo spomínaného stráženého priestoru, kde je možné po výučbe v rámci dozoru zmysluplne využiť voľný čas, mal na starosť Júliin manžel.

Dohodou taktiež v písomnej forme v danom školskom zariadení bolo tak zabezpečené, že si ho otec sám príde osobne vyzdvihnúť z tohto priestoru a teda z tejto, vyučujúcimi dohliadanej skupiny.

Asi tri dni pred odchodom do ozdravovacieho a rehabilitačného zariadenia, sa Tichá začala zamýšľať nad tým, že kto vie s kým sa tam stretne? Pretože nemala ani poňatia o ľuďoch s ktorými tam mala tráviť čas.

„Budú tí ľudia aspoň z časti takej povahy, akej je ona? A ako si navzájom svojim správaním a konaním zasiahnu do svojich životov?“

Nuž povediac pravdu, bolo by zrejme veľmi naivné myslieť si, že sa tam stretne iba s ľuďmi s charakterovými vlastnosťami takými, s akými by sa tam zoznámiť chcela a že tam nestretne niekoho, koho správanie a konanie voči jej osobe sa bude vymykať určite nie len jej chápaniu.

I

Bolo krásne, letné, utorkové slnečné ráno, na začiatku leta, v poradí prvého roka v druhom tisícročí nášho letopočtu, keď sa so svojim manželom zobudili na nastavený budík, ktorý im mal pripomenúť, že dnes vstávajú o hodnú chvíľu skôr než inokedy.

A to z toho dôvodu, aby ju jej manžel Mário zaviezol autom do vzdialeného kúpeľného mesta s názvom Glória. Bolo to miesto, v ktorom mala stráviť dvadsaťjeden dní plných vynikajúcich liečebných procedúr, pohody a oddychu zažitého z dostatočného množstva voľného času, v spoločnosti doposiaľ cudzích ľudí.

Svojich synov v tento deň zobúdzala so slzami v očiach.

Richard, ako prvý priamy potomok mužského pohlavia mal vtedy takmer trinásť rokov a bol to na svoj vek chlapec poriadne vysoký a primerane mocný. Mal krásne veľké sýto modré dobrosrdečné oči a na perách neskutočné množstvo bezhraničných rečových prejavov, ktorými sa chcel niečo nové a zatiaľ preňho nepoznané dozvedieť. Jej prvorodený syn sa skratka potreboval neustále na niečo vypytovať. Teda ak práve nečítal niečo v encyklopédii zvierat, lietadiel, alebo nekonečného svetového priestoru. Zaujímal ho skutočne takmer všetko. Bol to pre svojich rodičov taký malý, i keď na svoj vek, veľký vedátor. Táto jeho zvedavosť mamu aj otca niekedy dosť vyčerpávala, pretože takmer nonstop museli odpovedať na jeho otázky, ale v škole vďaka svojej zvedavosti nemal problémy.

No keď maminka potrebovala od neho s niečím pomôcť čo sa mu

očividne nechcelo, tak mu tá manuálna aktivita trvala oveľa dlhšie, než by Júlia potrebovala.

Pestovať nejaký, jemu vyhovujúci šport vtedy nebol pre neho nijak extra zaujímavý, zato akékoľvek náučné literárne dielo vydané tlačou, bolo pre neho ako malý zázrak, ktorý prečítal hneď ako sa mu dostalo do jeho detských rúk. Čítal kdekoľvek a kedykoľvek.

Neustále špekuloval nad tým, ako vylepši nejaký malý vynález, aby bol tento ešte dokonalejší. Boli to napríklad autá na baterky, ktoré nejazdili tak, ako by si on sám želal. To, že to auto po jeho rozobraní do poslednej skrutky a následnom poskladaní už obyčajne nejazdilo vôbec, tak to pre neho nebolo podstatné. Myšlienkovým obsahom preňho bolo to, že zistil čo vo vnútri toho auta je a to, že prišiel na spôsob usporiadania prvkov istého systému vo vnútri toho, pre neho doposiaľ nepoznaného fungovania mechanizmu. A keby mala jeho mamina prezradiť najlepší darček aký kedy od svojich rodičov ich prvorodený syn dostal, tak by to bol určite detský mikroskop, teda optický prístroj slúžiaci na zväčšené zobrazenie malého objektu, ktorý si našiel pred pár rokmi pod vianočným stromčekom.

Jej druhý syn Daniel, bol akoby z iného cesta než jeho starší súrodenec. Keď odchádzala do kúpeľov, tak Júliinmu druhému potomkovi tiahlo na jedenásty rok života.

Nemal tiež problémy s učením a myslela, že to bolo práve vďaka jeho bystrej mysle a výnimočne dobrej, najmä zrakovej a logickej schopnosti uchovávať a vybavovať si vnemy. Veľmi rád sa hrával s rôznymi stavebnicami, čím si okrem veľmi dobrého trávenia detského voľného času, rozvíjal aj svoju kreativitu.

No ale zobrať si nejakú knižku ktorá nebola pre neho potrebná do školy a začať ju čítať, tak to nebolo pre neho to pravé orechové.

Zato keď sa mu dostala do jeho jednej malej rúčky obyčajná ceruzka a do druhej čistý papier, tak naň dokázal absolútne dokonale nakresliť

akékoľvek zviera krajšie, než v skutočnosti bolo. No a športom a hlavne futbalom vedel stráviť každú voľnú chvíľku ktorú mal.

Na svoj vek, to bol pre svoju maminku taký malý drobček. No jeho krásne, šibalské bledo modré očka neveštili príliš veľa kľudných dní. A práve to bol dôvod, prečo napriek jeho nízkeho veku chirurgickú pohotovosť navštevovala s ním jeho mama až príliš často, pretože bolo treba večne na ňom čosi pozašávať a párkrát bolo treba aj sadru na nohu dať. Zato keď jeho maminka potrebovala s čímkoľvek v domácnosti pomôcť, tak tento malý človek obyčajne vôbec nelenil a bez jedinej verbálnej námietky rýchlo a dobre spravil to, čo bolo treba. A vianočný darček, ktorým mu jeho rodičia najväčšmi rozžiarili radosť v jeho očiach, ba až vytrženie, boli kolieskové korčule. Na jeho malú nôžku takúto športovú obuv patriacu do fitness kategórie nevyrábali, čo on dobre vedel. Takže pred nazutím sa do týchto korčúl, ktoré boli o dve čísla väčšie, než by bolo najvhodnejšie ku jeho veľkosti nohy, si bez najmenšieho problému najskôr natiahol na svoje chodidlá o tri páry ponožiek viac a s dokonalou stabilitou na veľké prekvapenie svojich rodičov po ich nazutí, sa kĺzal po chodbe.

I keď ako zrejme všetci súrodenci, tak aj jej dvaja synovia sa spolu hašterili, teda hnenlivo si vymieňali svoje názory s kritickým presadzovaním svojej mienky, no nikdy si fyzicky neubližovali.

Nevedela či to bolo tým, že sa im ich podarilo s mužom tak dobre bez akéhokoľvek rozdielu vychovávať alebo tým, že každý z jej synov je iný. Teda podarilo sa to, že sa navzájom neuveriteľne akceptujú a majú sa ako bratia skutočne radi.

I keď si v duchu sľúbila že nedá pred nimi znáť jej, možno až príliš citlivú povahu neudržala dojatie. Po raňajkách ktoré svojim deťom pripravila, sa obaja chlapci s mamou smutne rozlúčili, pričom oni skôr utešovali ju ako ona ich a odišli do výchovno-vzdelávacieho zariadenia.

Veci si zbalila už deň vopred, takže to ráno nebolo plné stresu z toho že by nestíhala poukladať si do cestovnej tašky oblečenie a všetko ostatné, ale z toho, že si obaja manželia uvedomovali, že tých dlhých dvadsaťjeden dní nebude doma pri svojich milovaných.

Na Máriovi, i keď to nepovedal, videla v očiach slabé zúfalstvo z toho, že bude jeho manželka príliš ďaleko od nich a že s deťmi zostane predsa len sám a tie budú potrebovať mať: nakúpené jedlo, aspoň cez víkend navarené a ešte bude musieť aj prať. No hrôza pre chlapa, ktorý toto všetko nechával iba na svoju polovičku. A to ešte nemyslel na to, že by mal s deťmi písať úlohy, chodiť s nimi k lekárovi, odviezť na futbal, na kanoe ktoré vtedy navštevovali obaja ich synovia, na výtvarnú, no skratka venovať sa domácnosti a hlavne deťom tak, ako to robí veľká väčšina zo žien.

No nie len to privádzalo jej manžela do stavu chlapskej beznádejnosti. On si totiž začal pomaly a neodvratne uvedomovať aj to, že po tú dlhú trojtýždňovú dobu, nebude môcť navštevovať reštauráciu kde rád chodil, najmä na mužmi obľúbený slabo alkoholický nápoj vyrábaný z obilného sladu, vody a chmeľu pomocou pivných kvasiniek. Nikdy to jej manžel s alkoholom neprehnal, teda sa nemusela obávať toho, že by niekedy prišiel domov v stave svedčiacom o nadmernom požití tekutiny z čistého liehu. Lenže keď sa z času na čas vybral na ten jeho obľúbený chmeľový nápoj, tak ona, teda jeho manželka bola vždy doma. Takže sa otec svojich detí nemusel zapodievať tým, že čo by mohli jeho potomkovia neplánovane vyparatiť. No a teraz v túto dobu prišiel na to, že tá situácia kedy si bude môcť posedieť, i keď iba na krátku chvíľu v bare s kamarátmi, pričom zodpovednosť za aj jeho deti vtedy mala na starosť iba Júlia, tak v tento trojtýždňový časový úsek, si bude musieť túto mužskú vymoženosť zo svojho repertoáru odpustiť.

Ale to čo mu najviac vrtalo v hlave, bolo predsa len niečo úplne iné.

„Julka, ty si tam nájdeš chlapa!“

Vyšlo v to ráno z úst „JEJ ČLOVEKA“, s ktorým si ako, možno až príliš mladí sľúbili lásku a vernosť v dobrom aj v zlom, až pokiaľ ich smrť nerozdelí, no ktorý takto vopred skonštatoval výsledný efekt jej pobytu v liečebných kúpeľoch, pričom ona do dnešného dňa odkedy sa zosobášili, okrem nutného pobytu v nemocničnom zariadení nikde sama nebola.

Vytreštila na neho oči.

„To hádam nemyslíš vážne čo si povedal! To čo ťa napadlo? Takže ja podľa teba idem do kúpeľov preto aby som si tam našla druhého chlapa? Podľa teba nie sme šťastní z toho že máme jeden druhého?“

Zostala stáť s obrovským otáznikom v očiach na mieste v úplnom šoku.

Na jednej strane bola od skorého rána vystrašená z toho že čo ju čaká v tom, pre ňu cudzom svete a že ako tam ona prežije tie tri týždne bez svojich najdrahších, teda hlavne odlúčením od svojich milovaných detí a od „jej jediného“, teda bez nie príliš vysokého, no s ideálnym spevnením svalstva dosiahnutého aktívnym športom tridsaťsedem ročného muža.

No na druhej strane sa po tejto jeho vete cítila ako v inej dimenzii.

Po jej nestrávení tej Máriovej šokujúcej myšlienky rozopla dlhý zips na cestovnej taške a s riadnym hnevom vyberala poctivo naukladané časti oblečenia.

„Čo robíš?“

Spýtal sa, keď vběhol naspäť za svojou ženou do spálne a videl jej nahnevané konanie. „Vybaľujem! Čo nevidíš?“ odvrkla mu, pričom sa na neho ani len nepozrela.

„Prestaň! Veď dobre vieš že tie kúpele ti podľa lekárov pomôžu. Tak čo vymýšľaš?“

Keďže už po tých rokoch poznala mužovu náturu, neprestala urýchlene vybaľovať deň vopred zbalené veci.

Odrazu podišiel ku nej, odhodil do tašky tričká ktoré sa práve chystala

uložiť naspäť do skrine a objal ju.

„Prepáč mi to. Chcem aby si bola zdravá, ale budeš mi veľmi chýbať.“

Rozochveným hlasom jej povedal slová, ktoré vyrieť pre neho nebolo ľahké, pretože jeho chlpská povaha je neoblomná a dosť tvrdá.

Zato Júlia z jeho slov pri srdci zacítila príjemné teplo.

Po dlhej chvíli objatia jej vyvolený začal vyberať veci zo skrine ktoré tam pred chvíľou uložila ona sama a snažil sa ich čo najlepšie poukladať tam, kde aj nedávno boli, teda do cestovnej tašky.

Veľmi rýchlo ho vystriedala. Nie preto, že by chcela čo najrýchlejšie odísť, ale preto, že keby ho nechala to oblečenie ďalej „ukladať“, tak by tomu po vybalení nepomohol, ani ten najperfektnejší elektrický nástroj na hladenie a žehlenie.

Takže Júlia znova balila a jej muž zatiaľ spravil ďalšiu skvelú kávu zaliatu v obľúbených kávových bielych šálkach a prestretú na najkrajšom, blede hne dom jej ručne vyšitom obruse s výšivkou richelieu.

Sediace spolu pri stole už necítili distresujúce napätie, ale bol to smútok z toho, že nebudú po celú dobu, čiže každý budúci deň v dĺžke troch týždňov spolu.

Keďže už bol najvyšší čas odísť, aby stihla prehliadku u lekára v kúpeľoch ktorý zadáva liečebné procedúry, boli obaja nútení zamknúť dvere bytu z vonku, nasadnúť do ich cestného motorového tátoša a naštartovať motor.

Po ceste im spríjemňovalo cestu iba autorádio, pretože oni dvaja akosi nenachádzali tie správne slová. Báli sa povedať niečo, čo by tomu druhému i keď nechtiac, mohlo nejako ublížiť.

Asi po dva a pol hodiny trvajúcej ceste s ich osobným motorovým prostriedkom doraziac na miesto, sa dostali pred spustenú prekážku na uzavretie cesty, zabráňujúcu vstup do areálu automobilom, ktoré v týchto kúpeľoch nemali čo robiť.

Zamestnanec, ktorý mal na starosti vchod do tohto areálu aj s kontrolou vstupujúcich osôb, po vyjdení z primerane veľkej vrátnice si od nich vypýtal k nahliadnutiu doklad o tom,

či môžu preukázať svoju oprávnenosť vojdenia do liečebných priestorov. Po jeho prečítaní dátumu nástupu na rehabilitáciu v dokumente, im otvoril závoru a oni tak po kratučkej chvíli jazdy autom zaparkovali pred budovou Dar, v ktorej sa mala Júlia hneď po príchode prihlásiť, okrem iného aj s predloženým dokladom od poisťovne.

Prvý pohľad na okolité prostredie podľa nej neveštil nič dobré, ale nepovedala na toto spozorovanie radšej ani pol slova.

„Kam som ťa to priviezol? Je to určite to miesto čo máš napísané na tom papieri od poisťovne?“ spytoval sa preľaknutý Mário.

Miesto uvedeného kúpeľného pobytu ktoré dostala doporučené od poisťovne pod názvom Glória pred tým nikdy ani jej manžel a ani ona nepočula, ale je to asi preto, lebo to ani jedného z nich dvoch doposiaľ nikdy nezaujímalo.

Vedela, ako vypadajú kúpeľné mestá ako napríklad Piešťany, alebo Trenčianske Teplice, pretože tie navštívili s deťmi počas spoznávania krás Slovenska. Ale toto miesto sa ani na jedno nimi navštívených kúpeľných oblastí ani trocha nepodobalo.

Hneď po prvom vizuálnom kontakte ktorý teda nebol najlepší, Júlia rýchlo začala hľadať niečo dobré, aby nie iba sebe, ale aj v jej manželovi zažala aspoň záblesk niečoho pokojného, niečoho pozitívneho, aby sa mohol jej muž čo možno najviac v relatívne spokojnom stave vrátiť v poriadku domov k ich deťom.

No a ona si povedala, že si nebudem všímať nelichotivého prostredia a neradostných ľudí, ale radšej sa bude snažiť v každej situácii, v ktorej sa ocitnem hľadať niečo pozitívne, niečo čo jej vytvorí a udrží dobrú náladu ,

aby to potrebné časové obdobie na tomto mieste strávila čo možno najpríjemnejšie.

„Veď práve to by mala predsa byť nie len podľa matky dvoch nedospelých synov, tá správna idea toho, ako stráviť čas v liečebných kúpeľoch“.

Takto si v duchu naplánovala svoje strávenie voľného času na tomto, pre mladú ženu zatiaľ nepoznanom a cudzom mieste.

„Všímaš si ten neskutočný klúd ktorý tu panuje?“ spýtala som sa otca svojich detí, aby tak zmenila jeho negatívny postoj na toto miesto k niečomu optimistickejšiemu.

„Súhlasím,“ prisvedčil trochu skormútene.

„Ale pravda je aj to, že už tu vonku stojíme aspoň pätnásť minút a ešte som nevidel žiadneho človeka. Kde sú všetci?“

„Veď je iba pol jedenástej, takže sú asi na tých procedúrach,“ povedala, ako keby chcela pred svojím mužom všetkých na tomto mieste a v tejto dobe nevidiacich ľudí ospravedlniť.

„A vôbec. Nepremýšľaj o nepodstatných veciach a radšej mi povedz niečo pekné. To sa chceš so mnou rozlúčiť tak, že tu budeš hľadať všetky zápory?“ povedala už dostatočne vytočená. Veď ona potrebovala počuť niečo čo by ju upokojilo a nie iba to, čo ju ešte viac v duši znepokojí.

Vošli do hlavnej budovy s názvom Dar, v ktorej sa mala po príchode prihlásiť. Budova bola asi sedem poschodí vysoká a z vonku nevypadala neviem ako prívetivo.

Zato hneď po vstupe dnu, sa ocitli v peknom, čistom a prívetivom prostredí.

Pani na recepcii ich s úsmevom pozdravila, zobrala si od Tichého písomný doklad zaslaný poisťovňou a poslala ju k lekárke ku ktorej mala byť zaradená.

Na veľkej chodbe bolo veľa kúpeľných hostí, ktorí očividne tiež čakali na vstupnú prehliadku a na ubytovanie.

Jej manžel pochopil, že jeho manželka nebude vybavená tak rýchlo ako chcel a že bude lepšie keď sa už vráti domov, teda lepšie povedané do zamestnania.

Preto Júlia vyšla z uvedenej chodby budovy a išla tak odprevadiť svojho muža k autu. Lúčenie už bolo iba veľmi krátke, lebo slzy na krajíčku nemala iba ona, ale aj on.

Po vrúcnom a dlhom bozku Mário naštartoval ich cestné motorové vozidlo a odišiel.

Zostala tam sama.

Vrátiac sa nazad do spoločného priestoru v ktorej nebolo málo osôb čakala na to, kedy príde na radu ona.

Oproti dverí ambulancie diplomovaného lekára so špecializáciou na konkrétny zdravotný problém, formálne pozdravila dve ženy, sediace na podlhovastom koženom sedadle, očividne tiež čakajúce na to, kedy sa dostanú do miestnosti tohto lekára aj oni.

Odzdraviac, sa jej hneď jedna z nich spýtala.

„Vy ste práve prišla na pobyt?“

„Áno,“ odpovedala.

„A vy ste tu už ako dlho?“

„My už dnes poobede odchádzame, takže si sem ideme iba prevziať prepúšťaciu správu,“ odpovedala druhá z tých dvoch.

„Keďže vy to tu ešte určite nepoznáte, tak prídte po vstupnej prehliadke a následnom odovzdaní kartičky s predpísanými terapiami ktoré odovzdáte kvôli dopísaniu presného času rehabilitácií na recepcii, za nami do blízkeho, veľmi príjemného podniku, kde sa my dnes pôjdeme ešte na záver tohto pobytu nasýtiť bryndzovými haluškami s názvom „Salaš u gazdu“ a my vám tam uvedieme viaceré miesta, aby ste vedela, že kam sa tu dá vo voľnom čase

íšť.

Salaš sa nachádza na mieste, za tým veľkým dreveným mlynským kolesom, necelých asi sto metrov za objektom Dar.

Ak by sme nechtiac chvíľu meškali, tak nás tam počkajte a my vám povieme aj o ostatných miestach, ktoré tu stoja za to, navštíviť ich.“

„Ja som si tu žiadne vodné koleso ako jedno z najstarších zariadení na získanie energie prúdiacej vody nevšimla,“ pravdou im dala znáť zatiaľ svoju nevedomosť.

„No veď ešte ste ani nemala kedy, keďže ste prišla ešte len dnes,“ odpovedala s úsmevom jedna z tých dvoch.

„Súhlasím a do toho salašu teda určite prídem. Veď aj tak tu zatiaľ ešte nikoho nebadám, pretože som ešte ani nemala kedy niekoho spozorovať.“

S potešujúcim úsmevom od každej zúčastnenej, sa dokončila konverzácia.

Po tomto krátkom rozhovore, už bola na ňu rada a preto sa postavila blízko ku dverám.

„Pani Júlia Tichá? Nech sa páči poďte na vstupnú prehliadku,“ zvolala zdravotná sestra milým a usmiatem hlasom.

„Vítame vás pani Tichá v našom kúpeľnom zariadení,“ povedala s úsmevom na perách, hneď po príchode do ambulancie ošetrojúca lekárka stredného veku.

V momente z Júlie opadol nepokoj z neznámeho prostredia a úsmev na tvári sa objavil aj jej.

Komunikácia medzi nimi prebiehala bez akýchkoľvek obmedzení, ba dokonca keby ich počúval niekto nezainteresovaný tak by si mohol myslieť, že oni dve sú dobré priateľky.

„Pani Tichá, vy ste dobre vyzerajúca svetlo vlasá mladá žena a preto by som vás chcela poprosiť, aby ste sa nevzdávala od kúpeľov.“

Vôbec sa nezamýšľala nad týmito jej slovami a preto sa jej ani nič na toto upozornenie nespýtala.

Po odporučení a následnom zadaní kúpeľných procedúr ktoré jej lekárka navrhla a ktoré boli pre ňu úplne neznáme sa jej okrem iného aj spýtala: „Napíšem vám aj hipoterapiu?“

„Čo to je?“ spytovala sa, pretože názov tejto terapie nikde nepočula a ani len o nej v žiadnej periodickej publikácii obsahujúcej rôzne články nečítala.

„To sa vám bude určite páčiť.“

Povedala lekárka s milým úsmevom.

„A ako to vlastne prebieha?“ spýtala sa Júlia s nevediacim výrazom na tvári.

„Budete pod dozorom lekára rehabilitovať na koni.“

„Na živom koni?“

Jej otáznik v tvári bol ešte oveľa výraznejší.

„Ak súhlasíte, tak vás poprosím podpísať tento doklad, kde mojím podpisom vlastne súhlasíte s hipoterapiou a zúčastníte sa jej na vlastnú zodpovednosť.“

Bolo to pre ženu ocitnutú sa po prvý krát v rehabilitačnom zariadení niečo o čom ešte nikdy doposiaľ ani len nepočula a teda ako správna žena, bola na túto procedúru veľmi zvedavá. Preto súhlasila a doklad aj hneď podpísala.

Pred odchodom z miestnosti lekárky sa tejto milej diplomovanej osoby ešte manželka Tichého spýtala na jednu vec: „Pani doktorka, bolo by možné, zakúpiť si ubytovanie na jeden týždeň aj s nejakými procedúrami pre môjho manžela?“ spýtala sa bez okolkov.

„Keď nám to dáte aspoň jeden týždeň vopred vedieť, a ak ešte budú voľné miesta, tak v tom určite nebude žiaden problém,“ odpovedala kladne na jej otázku, kompetentná lekárka.

Po vyjdení z ambulancie a odovzdaní poukazu na recepcii, k potrebnému načasovaniu terapií, sa vybrala na dohodnuté stretnutie.

Preto po jej prejdení poza hlavnú budovu a ako popravde povedali tie dve mladé ženy končiace pobyt v tomto zariadení, teda po necelých sto metroch chôdze po úzkom chodníčku, ako prvé uzrela s určitou technicky veľmi náročne vyrobené z dubového dreva veľké a zároveň aj krásne, točiac sa mlynské koleso.

Vystúpiac piatimi schodmi a následnom ocitnutí sa na vyvýšenom priestranstve, asi desať metrov od vchodu do vnútra salaša sa jej naskytl pekný pohľad na drevenú podlahu typu palubovky, na ktorej boli postavené veľmi vkusne a zároveň aj jednoducho stolárskymi remeselníkmi zostrojené z dubového dreva dlhé stoly a v rovnakej dĺžke aj popri nich z oboch strán stojace krásne vypracované z rovnakého prírodného materiálu lavice s operadlami, pre niekoľko ľudí.

Na jednej strane táto vonkajšia terasa pôsobila jednoducho, no pri čom i len po krátku zahľadní sa na tvorivú prácu precíznych drevárov tohto praktického zariadenia, vonkajšia časť stavby pôsobila veľmi pekným, priam umeleckým dojmom.

Vojdúc do vnútra objektu uzrela krásne zariadený priestor pre hostí, vyrobený z rovnakého materiálu ako bol na vonkajšom priestranstve, iba s tým rozdielom, že stoly boli iba pre štyroch ľudí a stoličky mali pre pohodlnejšie posedenie aj vkusné čalúnenie.

V túto dobu, teda v čase blížaceho sa obedňajšieho jedla, keďže kúpeľníci mali zabezpečenú stravu priamo vo svojom objekte, vo vnútri v týchto priestoroch nesedel nikto, iba ona, čakajúc na dve mladé ženy, s ktorými sa takto dohodli v čakárni pred lekárskou ambulanciou.

Najskôr si Júlia neobjedнала na pitie nič, pretože čakala, že sa každú chvíľu objavia tie dve vo dverách.

„Mladá pani, môžem vám niečo priniesť?“ spýtal sa jej s milým úsmevom

plavovlasý čašník, až príliš vysokého vzrastu, vo veku asi tridsať päť rokov, pôsobiaci úplne prirodzeným, obyčajným dojmom, o ktorom sa neskôr dozvedela, že to bol vlastne majiteľ, tejto veľmi peknej, gastronomickej prevádzky.

„Síce som chcela najskôr počkať také dve žienky, no ale keďže ešte stále neprichádzajú, tak vás požiadam aspoň o pepsikolu.“

Obsluhujúci hostí s výškou asi stodeväťdesiat centimetrov jej razom priniesol nápoj a stojac oproti nej pri stole za ktorým sedela s ňou začal, úplne prirodzeným spôsobom, s najväčšou slušnosťou rozhovor.

„Vy ste dnes nastúpila na kúpeľnú liečbu? Pretože som vás tu ešte nevidel,“ spýtal sa jej otvorene.

„Áno. Dnes som pricestovala. Tie mladé slečny ktoré tu čakám, mi chceli dať nejaké informácie o tom, že kam sa tu dá vo voľnom čase ísť. No ale ako to tak pozorujem, tak z toho nič nebude,“ s miernym úsmevom dopovedala, akoby chcela vysvetliť dôvod jej návštevy tohto salaša v osamotní.

„Myslím, že viem na ktoré dve osoby ženského pohlavia čakáte. Neboli tak náhodou obidve rovnako vysoké, krátko vlasé, pričom jedna z nich mala príliš červené sfarbenie tých tenkých útvarov vyrastajúcich z pokožky na hlave?“

„Jasnejší popis tých dvoch žien si ani neviem predstaviť,“ zakončiac z jej strany súhlas, sa obaja usmiali.

„Ale veď ja tu bývam, takže vám môžem poradiť, kam sa tuná dá ísť.“

Pokračoval v rozhovore už iba sám, pričom ona si len popíjajúc kolu, bez jediného slova vypočula jeho možné návrhy na miesta prechádzok, alebo kultúrneho vyžitia.

Po rýchlejšom dopití osviežujúceho nápoja vyplatiac svoj účet už viac nečakala kúpeľníčky končiace dnešným dňom pobyt, ale smerovala ešte pred obedom do svojej izby, aby si mohla zatiaľ vybaľiť svoje oblečenie, aj s ostatnými potrebnými vecami, prinesenými z domu.

Ubytovanie dostala v jednom z ďalších kúpeľných domov, asi tristo metrov od hlavnej budovy pod názvom Amor.

Táto, tiež trocha schátralá budova mala prízemie, kde za dverami do tejto ubytovne bol postavený malý plastový stolík aj so štyrmi stoličkami bieleho sfarbenia, stojacimi kvôli úzkemu priestranstvu tesne vedľa seba a iba jedno poschodie, z ktorého sa dalo vyjsť aj na úzky balkón.

Izba ktorá jej bola poskytnutá pre pobyt v týchto kúpeľoch sa nachádzala na prízemí, pričom jej súčasťou bol aj sprchovací kút a samostatná toaleta.

Táto obytná miestnosť bola dvojposteľová a to znamenalo, že bude mať aj spolubývajúcu.

Nevedela, že kto bude s ňou zdieľať tento dočasný ubytovací priestor, no dúfala, že to bude mladá žena približne takého veku ako bola vtedy ona, teda vo veku asi tridsaťdva rokov.

Trocha sa obávala toho, že bude v izbe s nejakou staršou ženou ktorá bude neustále lamentovať nad svojím zdravotným stavom a aj celým svojim životom.

Keďže Júlia mala skôr radostnejší pohľad na život, tak jej táto pesimistická filozofia niektorých, nie len postarších ľudí, nebola moc príjemná a teda sa s ňou nemala ani najmenší záujem stotožňovať, nie to ešte celo denne takúto osobu trpieť.

Mala radšej takých ľudí, s ktorými sa môže zasmiať na hocijakom optimisticky podanom životnom príbehu, než sa stať poslucháčom príliš zbytočných a zdĺhavých lamentácií, ktoré počúvajúceho účastníka ničím neobohatia, ba naopak, iba mu zoberú takmer všetku energiu.

Takto bola rozhodnutá v prípade, že by jej skutočne na izbu priviedli takúto, s negativistickým vzťahom k životu, osobu ženského pohlavia.

No skrátka, horší scenár si Tichá v túto chvíľu, ani nevedela predstaviť.

Preto by sa v takejto situácii od tejto ženy s pochmúrnymi myšlienkami

snažila byť čo možno najďalej a to znamená, že keby táto, doposiaľ neznáma začala horekovať nad životom, tak by si po chvíli slušného aktívneho výpočtania neustálych sťažností rýchlo mama dvoch, ešte nedospelých detí nevymyslela dôvod, pre ktorý by musela čo najrýchlejšie odísť z izby.

Nijaký iný, pre ňu odstrašujúci prípad si ani len nevedela predstaviť.

Ale bolo to možno pre to, že nikdy pred tým na takomto pobyte nebola.

Bolo asi dvadsať minút po dvanástej hodine v ten istý deň, keď sa dvere vtedy aj jej dočasnej izby roztvorili dokorán a dnu vstúpilo mladučké žieňa.

Veliký kameň Tichého žene v tej chvíli spadol zo srdca.

„Nikto mi tu nebude celé tri týždne bedákať nad svojim ťažkým údelom,“ v duchu si s veľkou spokojnosťou pomyslela.

Toto mladé, podľa Máriovej manželky príliš chudé, vysoké a krátko vlasé dievča malo meno Klára Bornová.

Táto čiernovláska už na prvý pohľad pôsobila absolútne suverénne a vyzeralo to tak, ako keby tam bola vlastne doma. Mala na Júliin vkus až príliš vysoké sebavedomie.

S úsmevom sa obe zoznámili, zadelili si že ktorá bude spať na tej, či onej posteli, rozdelili si miesto vo veľkej skrini a sadli k malému stolíku, pričom sa začali hneď spontánne zhovárať.

Miesto na spanie si mladšia spolubývajúca vybrala ako prvá a keďže izba bola postavená do tvaru „L“, tak posteľ Tichého bolo vidieť hneď po otvorení vchodových dverí.

Ležadlá v izbe ktoré boli postavené za sebou sa vlastne nachádzali na protiahlejš strane oproti dverí.

Popri hlave každej postele bol umiestnený malý nočný stolík aj s nočným svietidlom vyrobeným v štýle ešte predošlého režimu, pričom na stolíku patriacemu ku posteli viditeľnej od dvier, bola aj telefónna pevná linka.

Tento telekomunikačný prostriedok tam bol, nie len podľa názoru staršej z tých dvoch, úplne zbytočne. Pretože im dvom ubytovaným v tejto miestnosti sa z neho zatelefonovať na ich zadané čísla nedalo a keď chcel niekto zavolať im, tak bol obrovský problém prepojenia hovoru prostredníctvom recepcie.

V strede steny ponad posteľami bola jedna dlhšia polica, kde mal miesto elektrický rádiový vysielač.

Skriňa, stôl a dve stoličky boli postavené pri stene povedľa Kláriného ležadla.

Jedno okno bolo umiestnené hneď vedľa postele vidiacej od dvier a druhé sa nachádzalo na stene konča váľandy jej mladšej spolubývajúcej.

Po pravej strane, asi jeden meter od vchodových, sa nachádzali dvere do kúpeľne, kde bol okrem samostatnej toalety, umývadla a zrkadla aj sprchový kút.

Táto izba nebola nijak komfortne vybavená, ale na ten krátky pobyt im to úplne stačilo.

Pre istotu si z domu vydatá zobrala aj varnú kanvicu, pretože ona má kávu rada a nechcela kohokoľvek obťažovať tým, aby jej túto elektrickú pomôcku na ohrev vody požičiaval.

Pri ich prvom zhovárani sa Tichá dozvedela, že to mladé žieňa má devätnásť rokov a je slobodné.

Povedala jej aj to, že v tejto istej budove ako aj oni dve, je ubytovaný aj otec jej veľmi dobrého kamaráta a o jeden rok mladšej priateľky, menom Ondrej Škorec. Tento pán mal podľa prezradenia Bornovej štyridsaťpäť rokov a vraj sa veľmi podobá, na až príliš dôležitého predstaviteľa slovenského politického života. Tento otec jej kamarátov do týchto kúpeľov prišiel na rovnako dlhý časový úsek ako okrem Júlie aj Klára, ale o jeden týždeň skôr a to znamenalo, že bude odchádzať domov o jeden utorkový

deň v týždni skôr ako oni.

No a prezradila jej aj to, že v hlavnej budove, teda v budove kde bola aj prijímacia kancelária, teraz bývajú aj jej dvaja kamaráti. Išlo vlastne o chlapcov ktorí boli iba o jeden rok mladší od Kláry.

Neprebehla asi ani jedna hodina po ich zoznámení sa a na dvere im ktosi zaklopal. Mladšia

švihom vstala zo stoličky a roztvorila dvere dokorán.

„Vitajte!“ s veľkým úsmevom privítala týchto, doposiaľ pre vydatú ženu cudzích chlapcov, bez ohľadu na to, či s tým ona súhlasí, alebo nie.

Boli to chalani z už spomínanej budovy s názvom Dar.

Keďže ich tak suverénne vtiahla do ich spoločnej izby, tak sa spolu zoznámili a potykali si.

Michal Malý, bol asi stoosemdesiat centimetrov vysoký, bol až príliš chudý ale jeho tvár obkolesená krátkymi tmavými hnedými vlasmi vypadala byť dobráčka.

Druhý sa jej predstavil ako Peter Jurík, bol asi o tri centimetre vyšší od svojho kamaráta. Jeho štíhlosť bola akurátna a tvár s mierne dioptrickými okuliarmi na očiach nemo vyjadrovala, akúsi zatiaľ pre niekoľko rokov vydatú ženu neznámu mladícku inteligenciu.

Oblečenie mali títo chalani úplne bežné na ich vek, takže to boli už tradičné džínsy, farebné tričká a nevynímajúc ani moderné botasky.

V dnešnej dobe temer všetci takýto mladí chlapci obyčajne nevedia čo od dobroty. Aspoň tak to poznala z jej trvalého bydliska, čo bolo vlastne panelákové sídlisko.

Takýto mladíci obyčajne rozprávajú slovníkom nevyberaných slov, majú neprimerane vyzývavé správanie, bez zábran pijú alkohol, neustále fajčia, no stručne povedané, snažia sa byť podľa nich pre ich vekovú

kategóriu najlepších z najlepších.

No táto charakteristika veľkej časti mladých chalanov, teda chasníkov akoby odtrhnutých z reťaze, sa ani trocha nevzťahovala ani na jedného, z jej nových mladých známych mužského pokolenia.

Chlapci si s nimi v izbe posedeli asi tri hodiny, pričom im prezradili že oni sú v týchto kúpeľoch už týždň, takže už vedia kam sa dá ísť len tak sa prejsť, alebo ísť si večer zatancovať. Domov by mali odchádzať rovnako ako aj oni dve, pretože ich pobyt mali poisťovňou vyplatený na celý mesiac.

Vôbec pred Júliou nemali strach rozprávať o čomkoľvek a za tú dobu spoločného rozhovoru, nepadlo ani jedno jediné neslušné slovo a ani jedna narážka na jej, oproti nim vyšší vek, ktorý im hneď na začiatku ich zoznámenia okrem toho, že je vydatá a mám dve deti o sebe prezradila.

Očividne si všetci spolu vo veľkej miere od prvého dňa rozumeli.

Blížil sa čas večere a keďže mali všetci štyria stravu naplánovanú na rovnakú hodinu, tak odišli do jedálne, ktorá sa nachádzala v budove s názvom Centrum na pravej strane čelne od cukrárne, pristavenej k stene bočnej pravej strany Daru.

Pred príchodom do stravovacej miestnosti si všimla, že asi osemdesiat percent kúpeľných hostí pozostáva z krásneho veku, teda okolo osemnásteho roku života. A všimla si aj to, že veľká väčšina bola ženského pohlavia.

Po vojení do stravovacej miestnosti sa jej, ako aj ostatných, hneď ujala pani starajúca sa o zasadací poriadok v jedálni a tá ju priviedla presne ku miestu, pri konkrétnom stole, ktoré jej bolo pridelené počas celého pobytu v tomto rehabilitačnom zariadení.

Pri tomto kuse nábytku pozostávajúceho z dosky pripevnenej vodorovne na nohách, bolo už iba jedno voľné miesto a to tam čakalo, podľa

vypísanej kartičky s jej menom položenej na povrchu stolárskymi majstrami vypracovanej dosky, práve na ňu. Všetky ostatné, teda tri miesta za týmto stolom už boli obsadené.

Vedľa Tichěj z ľavej strany za stolom sedela, nie s úsmevom, ale s perami, ktorých forma bola v smere na pol šiestu hodinu, teda bez štipky vnútornej radosti, či nejakej iskry, dvadsať osem ročná Petra Holanová, vyzerajúca aspoň na prvý pohľad, celkom v pohode. Oproti Júlie usadili pani v strednom veku a vedľa nej, približne rovnako vekovo starého pána. Hneď pri prvom zoznámení sa všetkých štyroch im bolo jasné, že sa v tejto úzkej spoločnosti budú cítiť dobre.

Hneď po večeri, po ktorej bez pozdravu vybehla z miestnosti preč ako prvá jej mladšia prísediaci, Bornovú a Tichú chalani zavolali na tanečnú zábavu.

Richardova mama bola prekvapená z toho že volajú tancovať aj ju. Po ich pozvaní sa zháčila a navrhla im aby si zavolali nejakú mladunkú peknú kočku a nie ju.

Urazene sa na ňu obaja mladíci pozreli, pričom o tri centimetre vyšší od svojho kamaráta vyhrkol zo seba: „Julka, veď ty vyzeráš oveľa krajšie ako tie mladé dievčatá ktoré tu sú! A vôbec. Neprotestuj a pod' s nami! Veď hádam nechceš zostať sama na izbe.“

Keďže samozrejme nemala naplánovaný nijaký program na večer v tomto cudzom svete, tak s ich pozvaním súhlasila a na tú zábavu sa s nimi aj rozhodla ísť.

No predtým sa snažila podľa dohovoru so svojím manželom na približný čas, z recepcie zavolať na pevnú linku domov, aby vedela či sa jej muž bez problémov vrátil do ich domova a či sú aj deti v poriadku.

Po dlhšom snažení dovolať sa domov bol kontakt úspešne spojený. No

to, čo sa potom dozvedela po pár slovách od svojho mladšieho syna, jej na krátku dobu, akoby zastavilo dych.

Išlo o to, že keď jej manžel prišiel po svojho mladšieho potomka do školského klubu, tak na oplotenom vonkajšom priestranstve školy kde sa hrali deti počas trávania po vyučovacieho času „pod dozorom“, tam ich syna nikde nevidel.

Preto podišiel ku lavičke, na ktorej si spokojne posedávali vyučujúce, ktoré mali mať dohľad nad deťmi a hneď sa ich aj spýtal: „Kde je môj syn Daniel Tichý?“

„Asi išiel na náboženskú výchovu,“ odpovedala okamžite s úplným klúdom, dozerajúca jedna z troch učiteliek.

„O čom to rozprávate, veď on žiadnu takúto výchovu nenavštevuje!“

S hrôzou v očiach nie len jej manžel, ale aj na deti dozerajúce vyučujúce, okrem jednej ktorá zostala strážiť ostatné deti, vybehli von zo školského areálu hľadať ich drobného chlapčeka.

Keďže škola sa nachádzala na mestskom sídlisku obďaleč od ich bydliska, tak rýchlym krokom vchádzali do všetkých okolitých obytných vchodov pýtajúc sa tamojších obyvateľov po jeho stručnom popise zovňajšku, či ho náhodou nevideli.

Napriek úsiliu všetkých dotknutých sa im ich syna nepodarilo nájsť.

Júliin manžel nevediac čo ďalej, po rýchlom zamyslení sa išiel rýchlo domov dúfajúc, že tam už bude starší Riško a že on by mohol vedieť, kde jeho mladší brat môže byť.

Ich najstarší potomok mal po vyučovaní matematický krúžok a preto hneď po školskom obede, kedy ukončil stravu v jedálni aj jeho brat, ešte ich prvorodený syn doma nebol. Kľúč od bytu rodičia zverili do rúk práve jemu, ako staršiemu synovi a nie mladšiemu, pretože on tento nástroj na zamykanie a odomykanie zámky veľmi často strácal, nevediac ho viac nájsť.

Po vojení do vchodu a vybehnutí na prvé poschodie na ktorom bývali,

konečne uzrel otec v plnom zdraví svojho mladšieho syna a to bolo viac ako pätnásť hodín a štyridsaťpäť minút.

To ich, na svoj vek malé, obyčajne neposedné chlapča hneď po obede v školskej jedálni asi o dvanásť hodine a tridsiatej minúte bez problémov odišlo domov, čo si ani jedna z dozerajúcich vyučujúcich nevšimla.

Ani jednej z nich nechýbal a nik ho preto ani nehľadal.

Obrovské šťastie mali nie len rodičia, ale aj všetci dotknutí v tom, že to ich malé chlapčisko celú tú dlhú dobu nikam neodišlo a poctivo čakalo pri dverách bytu sediac na skrinke pre topánky v tesnej blízkosti ich dverí, čakajúc na toho, kto príde domov ako prvý.

Takto vypadal absolútne ľahkomyselný dozor kompetentných, v prvý deň jej odchodu do vzdialeného rehabilitačného pobytu.

Manžel hneď dal telefonicky vedieť oprávneným, že svojho syna našiel a oni mu opätovne, takmer pod prisahou sľúbili, že naňho už dajú poriadny pozor a že sa nemusí báť, že by sa takáto situácia niekedy ešte zopakovala.

Jej manžel túto stresujúcu informáciu chcel najskôr zatajiť, o čo poprosil aj svojich synov, aby mamu neznepokojili. Lenže táto mamina, svoje detské pokolenie učila vravieť vždy pravdu, nech by bola akákoľvek a preto jej Danielko všetko povedal skôr, ako stihol chytiť do ruky telefónne slúchadlo po zaznení zvukového signálu prichádzajúceho hovoru jej muž, pretože mu to detská pravdovravnosť nedovolila inak.

Po chvíli dlhého telefonátu už všetci štyria nahodili veselšiu nôtu, aby sa odbremenili od tohto nemilého zážitku, na šťastie s dobrým koncom.

Keď už Mário poslal deti opodiaľ, aby mohol svojej žene povedať aspoň pár slov nepatriacim detským uškám, tak mu aj s radosťou mohla prezradiť, že aj on sa môže v jednej hosťovskej budove sídliacej neďaleko tej, v ktorej dostala ubytovanie jeho manželka ubytovať a stráviť tam so svojou ženou

istý čas.

„Miláčik môj, to nie. Ved' čo by som tam ja robil?“ odpovedal na jej návrh.

„Akože čo? Ved' by sme boli aspoň spolu,“ snažila sa ozrejmiť možnú budúcu situáciu.

„Nie, nie. Ja si ťa počkám pekne doma,“ s pokojom v hlase dopovedal.

Po dotelefonovaní a vyjdení z budovy Dar mienila ísť hneď do Amoru, ale to nevedela, že ju tam jej noví známy budú hneď pred budovou z ktorej vyšla čakať.

I keď po rozhovore s jej rodinkou nechcela na zábavu ísť, aj tak ju nenechali odísť títo samú a so smiechom ju vtiahli do hudobnej sály.

Ani by túto dospelú vydatú ženu nenapadlo, ako jej s týmito novými mladými ľuďmi, hneď v prvý deň pobytu v úplne cudzom prostredí bude fajn.

Po usadení sa za jeden stôl prikrášený na pokladacej rovnej ploche obrusom, si každý objednal jednu kolu a kým nezačala hrať hudba, tak sa neustále smiali, pričom všetci štyria spomínali na ich humorné situácie z detských čias.

Po zaznení prvých taktov hudby vyšli svorne na parket.

Hudba bola, nie len podľa za týmto stolom najstaršej z nich nedefinovateľného žánru. Júlia nevedela kde na tie tóny títo hudobníci prišli, ale bolo to skutočne veľmi mizerné.

No ale, čo už. Ved' si v tento deň nebolo z čoho vyberať. Táto skupina bola jediná, ktorá v týchto vnútorných priestoroch kúpeľov hrávala každý jeden deň.

Na vonkajšom priestore poza objektom Dar, bývajú vraj lepšie tanečné zábavy, ale práve v tento týždeň až do štvrtka, z dôvodu hrania dedinskej hudobnej skupiny na nejakej inej akcii, sa na tomto mieste tancom zabaviť